

We Lwowie, dnia 12. października 1909.

Aleg 615

Sprawozdanie

Komisji budżetowej o przedłożeniu rządowem, dotyczącem uwolnienia podatku osobisto-dochodowego, wprowadzonego ustawą państwową z dnia 25. października 1896 Nr. 220 dz. pr. p. od wszelkich dodatków, podlegających kompetencji ustawodawstwa krajowego.

Wysoki Sejmie!

Na mocy artykułu XIII. ustawy państwowej z 25. października 1896 Nr. 220 dz. pr. p. o bezpośrednich podatkach osobistych mają miejsce opusty w państwowych podatkach realnych (gruntowym i domowym) tudzież przekazywania pewnych kwot z bezpośrednich podatków osobistych na rzecz funduszków krajowych tylko o tyle, o ile ustawodawstwo krajowe zrzeknie się prawa okładania państwowego podatku osobisto-dochodowego jakimikolwiek dodatkami, podlegającymi kompetencji ustawodawstwa krajowego — w przeciwnym razie zaś przepadają te opusty względnie przekazania na rzecz skarbu państwowego. Te względy skłoniły Wysoki Sejm do uchwalenia ustawy z dnia 24. czerwca 1898 Nr. 75 dz. u. kr., zrzekającej się prawa nakładania owych dodatków do końca r. 1909. Powyższy termin r. 1909 obrany został dlatego, że wedle art. XII. cyt. ustawy państwowej z 25. października 1896 ma nastąpić definitywne oznaczenie wymiaru bezpośrednich podatków przychodowych najpóźniej w r. 1909, a tak samo mają być w r. 1909 na nowo uregulowane przekazywania na rzecz funduszków krajowych.

W wykonaniu powyższego postanowienia ustawy z 25. października 1896 przystępuje rząd obecnie do wydania nowego t. zw. prawa finansowego w drodze ustawodawczej, na czas aż do r. 1917, zamierzając przytem trzymać się dotychczasowej zasady, iż niezbędnym warunkiem korzystania i nadal z opustów podatkowych i przekazywania pewnych kwot funduszom krajowym jest dalsze zrzeczenie się okładania państwowego podatku osobisto-dochodowego jakimikolwiek dodatkami, podlegającymi ustawodawstwu krajowemu, a to celem zapobieżenia

obniżeniu finansowego efektu tego podatku, (patrz uwagi objaśniające do przedłożenia rządowego, aleg. 569). Wskutek tego wniósł rząd projekt ustawy krajowej, będący przedmiotem niniejszego sprawozdania, dążący do przedłużenia będącego w mowie zrzeczenia się dodatków do podatku osobisto dochodowego do końca roku 1917.

Zdaniem komisji budżetowej nie może się kraj nasz, zwłaszcza w obecnym ciężkim położeniu finansowym tak skarbu krajowego jak i podatników, narażać na to, by z d. 31. grudnia 1909 opusty podatkowe tudzież przekazy na rzecz funduszu krajowego choćby na chwilę ustały z powodu niedopełnienia warunku określonego art. XIII. ustawy z 25. października 1896. Suma opustów podatków realnych w ostatnich pięciu latach wynosiła pomiędzy 2,861.293 K a 3,009.762 K, suma przekazów zaś na rzecz funduszu krajowego poruszała się w cyfrze 701.038 K —1,879.381 K,—razem więc wpłynęło do kraju względnie pozostało w kieszeniach podatników pomiędzy 3,562.331 K a 4,889.143 K rocznie, podczas gdy cały przypis podatku osobisto-dochodowego w Galicyi wynosił w tychże latach pomiędzy 4,117.152 K a 5,619.771 K rocznie, tak że kraj nie mógłby mieć żadnego interesu finansowego w zarezerwowaniu sobie możliwości obkładania tego podatku dodatkami krajowymi w zamian za zrzeczenie się opustów i przekazów z funduszy państwowych.

Uwolnienie tego podatku od dodatków jest nadto jedną z premis akcji podjętej przez Rząd a zmierzającej, jakkolwiek dotychczas w niedostatecznej mierze, do uzdrowienia finansów krajowych. Wobec zaś wspomnianego już oświadczenia Rządu, iż nadal obstawać będzie przy będącem w mowie uwolnieniu, nie ma, zdaniem komisji, żadnego praktycznego celu czekać z uchwaleniem tego zwolnienia aż do chwili, w której nowy państwowy plan finansowy będzie już załatwiony w Radzie Państwa sankcyonowany przez Koronę.

Z tych powodów komisya wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić: dołączony $\frac{1}{2}$. projekt ustawy.

Przewodniczący:
Piniński.

Sprawozdawca:
Starzyński.

Ustawa

z dnia o uwolnieniu podatku osobobisto-dochodowego wprowadzonego ustawą państwową z dnia 25. października 1896 Dz. ust. państwa Nr. 220, od wszelkich dodatków, podlegających kompetencji ustawodawstwa krajowego.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje :

Art. I.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 24. czerwca 1898 (Dz. ust. kraj. Nr. 75) o uwolnieniu podatku osobisto-dochodowego wprowadzonego ustawą państwową z 25. października 1896 Nr. 220 dz. pr. p. od wszelkich dodatków, podlegających kompetencji ustawodawstwa krajowego, przedłuża się niniejszem do końca r. 1917 pod tym warunkiem, że do tego czasu

1. opusty podatków realnych po myśli art. V. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) będą nieprzerwanie trwałe lub też zostaną zastąpione definitywnem ustaleniem wymiaru podatków realnych po myśli art. XII. powołanej ustawy, i że

2. przysługujące funduszowi krajowemu w myśl art. V. do XII. ustawy z d. 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220). przekazanie będzie trwało lub też będzie zastąpionem innego rodzaju dodatkami rocznymi z funduszków państwowych, których wysokość nie może być mniejszą od przekazania z r. 1808.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.
